

DIUMENGE VII DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Hilari Ragner, monjo de Montserrat
22 de febrer de 2009

No podem comentar totes tres lectures d'aquest diumenge. Avui només em fixaré en una, la segona. I d'aquesta segona lectura, només en comentaré una paraula: la paraula *amén*.

La paraula hebrea *amén* deriva de la mateixa arrel que "creure", i significa solidesa, fermesa, fidelitat. Amb aquesta paraula expressem la certesa de la fidelitat de Déu envers nosaltres, i també la nostra envers Déu. *Amén* surt 60 vegades a l'Antic Testament. Al Nou, tot i ser només una tercera part de l'Antic, s'hi troba el doble, 129 cops. Jesús, per emfasitzar una afirmació, diu: "*Amén*, en veritat, de debò us dic..."; o en Joan, duplicat: "*Amén, amén*, en veritat, en veritat us dic...". A l'Apocalipsi és un dels noms de Jesús: "Això diu *l'Amén*, el testimoni fidel i veraç" (Ap 3,14). L'Apocalipsi, i amb ell tot la Bíblia, acaba amb el clam: "*Amén!* Veniu, Senyor Jesús!"

Sant Pau deia coses sublimes arran de petits problemes quotidians. Així, per corregir les rivalitats de dues senyores de Filips els diu que tinguin els mateixos sentiments que Jesucrist, "el qual, tot i ser de condició divina...", i llavors els transmet el gran himne cristològic, de Crist que per nosaltres es va abaixar fins a la mort, i mort de creu. Als corintis, que tenien unes assemblees eucarístiques un xic disbauxades, els diu que no és pas allò el que ell havia rebut i els va transmetre, i els narra la institució de la Eucaristia, en un relat molt anterior als dels evangelis.

Sant Pau havia hagut de diferir la seva anunciada visita a Corint i l'havien acusat de lleugeresa, de dir tan aviat sí com no. Tan configurat se sentia amb Crist que, en començar la seva segona carta als corintis (segona lectura d'avui), per justificar-se, gosa dir-los que la seva paraula és tan ferma com la Paraula de Déu encarnada, que és Jesucrist, i Jesucrist no és ara sí, ara no. "En Jesucrist – continua - totes les promeses de Déu s'han convertit en un sí". Jesús és *l'amén*, el sí, a les promeses de Déu, perquè en ell totes s'han complert. I per això, conclou sant Pau, nosaltres donem glòria a Déu Pare dient *amén* per Jesucrist, o sigui confessant que per Ell se'ns ha manifestat la fidelitat de Déu a les seves promeses. També deia, en la 1ª carta als corintis: "Si dones gràcies a Déu només amb l'esperit (o sigui, en una llengua estrangera), el qui no ha estat iniciat no podrà respondre «*amén*» a la teva pregària, ja que no entén el que dius" (1C 14,16).

El Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans recull, a la veu "amén", l'expressió "dir amén a tot", i la interpreta com "aprovar-ho tot". En el llenguatge corrent, diem d'algú mancat de personalitat i criteri propi que "només sap dir amén". O bé: "És com les bèsties de l'Apocalipsi, que no fan més que inclinar-se i dir amén".

Uns dominics francesos, sacerdots obrers, havien comprovat que el llenguatge habitual de la nostra predicació i catequesi és absolutament incompreensible als obrers no evangelitzats. Van crear una revista en la qual volien anunciar el missatge cristià amb fotografies d'escenes tretes de la vida actual. Doncs bé: per fer veure la força que hauria de tenir el nostre *amén*, presentaven la foto del públic d'un estadi de futbol que crida: "gol!"

En la nostra litúrgia, *l'amén* és molt important. Les pregàries litúrgiques acaben sempre amb *l'amén*, amb el qual l'assemblea fa seu allò que ha dit el qui presideix. L'ocasió més important és sens dubte la conclusió de la pregària eucarística. El sacerdot l'ha dita en nom de tota l'assemblea, en primera persona del plural ("us donem gràcies", "us supliquem", "us oferim"...),

llevat de les paraules de la consagració, que les diu en primera persona del singular, *in persona Christi*, i al final ens adherim a aquella pregària i la fem nostra amb l'*amén*. També és molt important l'*amén* d'abans de rebre la sagrada comunió.

El nostre llenguatge, en les relacions humanes, ha de ser "sí" quan és sí, "no" quan és no. Però ho ha de ser encara molt més en la nostra relació amb Déu, o sigui en la litúrgia. Hauríem de posar l'ànima en cada *amén*, perquè fos sempre tan autèntic com l'*amén* de Déu a nosaltres, que és el seu Fill Jesucrist, encarnat, mort i ressuscitat per nosaltres. Totes dues direccions (l'*amén* descendent, del Déu fidel que en Jesucrist se'ns dona a nosaltres, i l'ascendent, de nosaltres creients que per Jesucrist, amb Ell i en Ell ens oferim al Pare) troben la seva expressió més forta en l'Eucaristia que ara estem celebrant.